

## ÉNEK A PRÉRIRŐL

*Gulyás József*

Derekadban folytatódnak a tagjaim,  
bennük mélységeid felé  
gyűrűző idegek, erek,  
érezlek, mint a saját testemet...  
Bordázatod derengő erdő,  
szemöldököd horizont iva,  
mögötte veszteglő erők...  
Ki vagy, te néma beszédű?  
Sörényed éneklő szél,  
elszédülök  
a beleivódott régi esők szagától.

Kavargó patáid szüntelenül mormolják  
a tér és idő áramlását...  
idő öléből lassú harangkongás  
emeli ki a reggeleket,  
süllyedt udvarok ügetnek felém,  
álomként suhannak át a véremen...  
a mélyben fönnakadt szemek  
halványan fehérlenek,  
közelgő órák derengő körvonalai,  
körülttem a városok naponta felhúzott  
ketyegő szerkezetek...  
látom a felbukkanó idegen arcok  
végtelen láncolatát,  
látom a hozzád visszatérő utasokat:  
vizes tagokkal fáradtan kavarogva  
mennek lefelé  
vállaid puha talajába...  
szívembe csapódott tekintetek  
horgai követnek,

kín torlódik a dolgok felszíne alatt,  
hullámaidban csontra vetkőzött kezek  
jéghideg szábdalása...  
udvarok mélyén némaság lebeg,  
titokzatos, álló világ,  
kegyetlen históriák  
szálai szövök át, mint testet az erek...

Izmaid feszes húrjain a szél jajgat...  
vénáimba hangtalan peregnek alá  
lejárt évszakok emlékei,  
tagjaimban iszonyatos kék villódzása  
egy távoli víztükörmek,  
ó, bőröm alá zsúfolódó sárga éjszakák!  
Táltosom, hallod-e?  
térded üregéből apám nevetése tör elő.  
nevetése repedt pohárnak csengése,  
messzi harangok egy esőzöld napon.

Derekadban folytatódnak a tagjaim,  
bennük mélységeid felé  
gyűrűző idegek, erek,  
érezlek, mint a saját testemet...  
Húsodban forgó halottak.  
Éjszaka bíbicek parázsló hangja  
égő szemed,  
nyakadon faluk: lüktető sebek,  
sörényed éneklő szél,  
elszédülök  
a beleivódott régi esők szagától.

A szóródban csillogó üvegdarabkák,  
holtak könyörgő szemei.  
Villámló combjaid közt  
hörögve tajtékzik az iszapos szürke levegő...  
tudod-e lovam, tudod-e?  
maholnap elérjük az égő erdőt,  
a barnászöld délutánokon  
átüt már a szédítő sárga derengés...  
Érzem a közelgő esőket,  
fölfakadnak a nem sejtett gondolatok.

Majd fölnyílnak a szél zsilipjei,  
s egy napon megszólal az erdő,  
és egy napon megkezdődik a könyörtelen  
vetőkeztetés,  
szél, eső és patkány-csapatok  
özönlik el az üres tereket,  
szél, eső és patkány-csapatok...  
Látom már: nem vagyok én se  
mindenható,  
elsőnek a kezem mondja fel a szolgálatot.  
Lovam, érzed e borzongást?  
ahogy térdelve imádkozom  
gátak mögött veszteglő erők  
küzöbe előtt.